

استاد ESTAD

ESKİ TÜRK EDEBİYATI ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

[Journal Of Old Turkish Literature Researches]

E-ISSN: 2651-3013

Cilt: 4 Sayı: 2 Ağustos 2021

ss. 453-464

Makalenin Geliş
Tarihi
30/07/2021

Makalenin
Kabul Tarihi
30/08/2021

Yayın Tarihi
30/08/2021

ŞAİR ASRÎ'NİN ATASÖZLERİYLE ÖĞÜT VERİCİ BİR ŞİİRİ

Âdem CEYHAN¹

ÖZET

Türk Edebiyatı'nın bilinen en eski eserlerinden itibaren atasözleri ve halk tabirlerinin şair ve yazarlarımız tarafından kullanıldığı mâlumdur. Edebî şahsiyetler, meydana getirdikleri eserlerde bu ortak dil malzemesini kullanmanın yanında zaman zaman derleme ve mihver kabul ederek muhataplarına hayat tecrübelerini anlatma, yol gösterme ve öğüt verme yönüne de gitmişlerdir. Asırlar boyunca Güvâhî ve Cemâlî misali cemiyetin okumuş zümresine mensup şairler, ayrıca bazı halk ozanları, atasözleri ve deyimlerle nasihatname yahut destan vb. eserler yazarak seleflerinin izinden gitmişlerdir. 20. asırda aruz ölçüsü ve gazel, kıta, rubai gibi nazım şekilleri ile şiirler kaleme alarak bir divan tertip etmiş olan şair Asrî'nin, el yazması hâlindeki divanında da böyle didaktik bir manzume bulunmaktadır. Bu yazıda, anılan mahlası seçmiş Ahmet Cemil Miroğlu'nun (1907-1971) hayatı ve eserleri hakkında kısa bilgi verildikten sonra "Pend-nâme-i Asrî" adını taşıyan şiiri söz konusu edilip okuyucuların dikkatine sunulmuştur. Şair, elli beyitli şiirinde, her birinde hikmet bulunduğunu söylediği altmış civarında atasözü ve deyimle okuyucuya çeşitli konular hakkında öğütler vermiştir.

Anahtar Kelimeler: Asrî, Pend-nâme, divan, halk edebiyatı, atasözü, deyim.

¹ Prof. Dr., Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, ceyhanadem@hotmail.com, ORCID ID: 0000-0002-9680-6580

A POEM OF THE POET ASRÎ ADVISING WITH HER PROVERBS

ABSTRACT

It is known that proverbs and folk expressions have been used by our poets and writers since the earliest known works of Turkish Literature. In addition to using this common language material in the works they created, literary figures sometimes went to the direction of explaining their life experiences, guiding and giving advice to their interlocutors. For centuries, poets belonging to the educated group of the society such as Gûvâhî and Cemâlî, as well as some folk poets, have written advice or epics with proverbs and idioms. They followed in the footsteps of their predecessors by writing works. There is such a didactic poem in the manuscript divan of the poet Asrî, who in the 20th century composed a divan by writing poems in aruz meter and verse forms such as ghazal, stanza, and rubai. In this article, after giving brief information about the life and works of Ahmet Cemil Miroğlu (1907-1971), his poem named "Pend-nâme-i Asrî" was mentioned and presented to the attention of the readers. The poet gave advice to the reader on various subjects with around sixty proverbs and idioms, in which he said there was wisdom in each of his fifty couplet poems.

Keywords: Asrî, Pend-namah, divan, folk literature, proverb, idiom.

GİRİŞ

Osmanlı memleketlerinde aşağı- yukarı altı asır kadar sürmüş "Divan Edebiyatı"nın hayattan büyük ölçüde çekildiği ve Batı tesirindeki Türk Edebiyatının yaygınlık kazandığı 1940'lı yıllarda, aruz ölçüsü ve gazel, kıta, rubai, tahmis gibi nazım şekilleriyle şiirler yazan şairlerimizden biri de Ahmet Cemil Miroğlu'dur. Burada ilk olarak divanının başında yer alan "Mukaddime"ye dayanarak onun hayatını kısaca anlatmaya çalışacak; sonra "Pend-nâme-i Asrî" adlı, mesnevi şeklindeki öğretici şiirini sunacağız.

Asrî'nin Hayatı ve Bazı Eserleri

Ankara Millî Kütüphane'de Osmanlı harfleriyle el yazması hâlinde bulunan (06 Mil Yz Fahri Bilge 562) divanının "Mukaddime"sinden öğrendiğimize göre, Mehmed Adnan'ın oğlu olarak 1907 yılında İstanbul'da doğan Ahmet Cemil, ilk ve orta tahsilini Kadıköy Numune Mektebi ve Sultanisinde tamamlamış; daha sonra Kabataş Lisesi'ne devam etmiş; İstanbul Yüksek İktisat Mektebi'nden mezun olmuştur. 1930 yılı sonunda Hariciye Vekâletine (Dışişleri Bakanlığına) intisap eden Miroğlu, Ankara Hukuk Mektebi'ne devam ederken Moskova Büyükelçiliği üçüncü kâtipliğine tayin edilmiş; burada 1934-38 yılları arasında belirtilen memurlukta, daha sonra ikinci kâtiplikte

bulunmuştur. Hariciye Vekâletinde birkaç sene daha vazife yaptıktan sonra 1942-47 yılları arasında Tahran elçiliğinde başkâtiplik ve elçilik müsteşarlığı işlerini yerine getirmiş ve Ankara'ya dönmüştür. Bu sefer Belgrad büyükelçiliği müsteşarlığına tayin edilen Miroğlu, henüz Ankara'dayken, Klâsik Türk Edebiyatına karşı büyük sevgi besleyen ve o sevginin doğurduğu merakla birçok yazma eser de satın alıp toplamış olan Fahri Bilge'nin (1891-1961) isteğiyle şiirlerini divan hâlinde düzenleyip ona takdim etmiştir.

Miroğlu'nun babası ve dedesi, şiir ve edebiyattan zevk alan kişilerdir. 19. asır şair ve yazarlarından İstanbullu Lebîb Mehmed Efendi (ö. 1284/1867), onun dedesi ve güzel yazı yazmada usta olan Mustafa Ratıb Bey'in babası Salim Bey'in dayısıdır. Daha ortaokul ve lise yıllarında şiir ve edebiyata, bilhassa Osmanlı ve doğu ediplerinin eserlerine haddinden fazla tutkun olduğunu belirten Miroğlu'nun bu sevgi ve düşkünlüğünde, Türkçe, Arapça, Farsça, Türk ve şark edebiyatı hocalarının kayda değer tesirleri bulunmaktadır. Onun hocaları arasında, isimlerini saygıyla andığı Salih Zeki Aktay, Halid Fahri Ozansoy, Tahir Nadi Tuğudluoğlu, Selahaddin Yiğitoğlu, Mehmed Mihri Seval, Kilisli Rifat, Ali Canip Yöntem gibi âlim, şair ve yazarlar vardır. Hece ölçüsüyle yazdığı bazı şiirlerini 1930-34 yılları arasında birkaç dergide yayımlayan Miroğlu, aynı biçimde meydana getirdiği manzumelerini *Yalvaran Dağlar* adıyla İstanbul'da 1934'te bastırmıştır. 1943'ten itibaren, yani Tahran'daki memurluğu esnasında aruz ölçüsüyle gazel tarzında şiirler yazmaya başlayan ve kendisi için -o zamana kadar seçilmediğini sanarak- "Asrî" mahlasını tercih eden şair, tahmis, rubai, kıta gibi nazım şekilleriyle de manzumeler meydana getirmiştir. Bilindiği gibi asra mensup, yeni, çağın ilerlemelerine uygun gibi manaları belirtici "asrî" kelimesi, o yıllarda "muasır medeniyet" in temsilcisi sayılan Avrupa'ya ait hayat tarzını benimsemiş kimseler için de kullanılan bir sıfattı.

Miroğlu, aruz ölçüsü ve Klasik Türk Edebiyatı nazım biçimleriyle yazdığı şiirleri ihtiva eden divandan başka eserler de ortaya koymuştur. Mesela, Fuzûlî'nin *Enîsü'l-kalb* [Gönül dostu] adlı Farsça kasidesini, büyük kısmı aynı şekilde olmak üzere, Türkçeye çevirmiş (Ankara Millî Kütüphane, Arşiv Nu: 06 Mil Yz A 8636/4, vr. 28a-36b); Hayyam'ın (ö. 526/1132?) üç yüz elli kadar rubaisini, yine rubai kalıplarıyla dilimize tercüme etmiştir. Şair, eski tabirle "letâ'if" ve "hezeliyât" adı verilen bazı mizahi metinler yazmaya başlamışsa da bunları toplayıp kitaplaştırmaya değer mahiyette görmemiştir. Asrî mahlasıyla yazdığı gazellerden çoğunu 1946'da Tahran'da Azeri şivesine uyararak *Asrî Divânı'ndan Sahîfeler (Gazeller)* adı altında Arap harfleriyle neşreden C.

Miroğlu, burada kendi adını “toplayan ve neşreden” diye göstermiştir. Onun elli sayfadan ibaret Arap harfli divançesini Türkiye’de bazı kişilere vermesinden sonra, Fuat Köprülü de dahil birçok şiir ve edebiyat âlimi, Asrî mahlasını kullanan bu Azeri şairinin kim olduğunu sormuş; kitapçığının başında hayatından bahsetmemiş bulunmasına teessüf etmişlerdir... Bu kitapçıktaki gazellerin bir kısmı nazire, çoğu “rindane” ve “âşıkane” denecek cinstendir.

Pend-nâme Türünde Manzumesi

Bizim bu yazıda asıl maksadımız, Miroğlu’nun hayatı ve eserlerini uzun uzadıya anlatmak değil, manzum nasihatname türünde bir şiirini tanıtarak okuyucuların dikkatine sunmaktır. Birçok divan ve mesnevi sahibi şairimizin eserlerinde Türk atasözleri ve tabirlerini kullandığı, Güvâhî (ö. 933/1527’den sonra), Cemâlî (H. 986/ M. 1578’de sağ) misali bazılarının ise onları esas alarak nasihatnameler telif ettikleri bilinmektedir. Levnî, Şikârî, Tâlibî, Mir’âtî gibi birtakım âşıklar da bu sahibi bilinmeyen halk edebiyatı mahsullerine dayalı destanlar söylemiş yahut yazmışlardır. (Özdemir 2020: 225-245). Asrî mahlasını seçip kullandığını belirttiğimiz Cemil Miroğlu’nun (1907-1971) divanında, mesnevi şeklinde ve aruzun “feilâtün mefâilün feilün” kalıbıyla yazdığı “Pend-nâme-i Asrî” adlı bir şiiri vardır. (*Asrî Divanı*, Ankara Millî Ktp. 06 Mil Yz FB 562, vr. 6b-7b). Bu elli beyitli manzumesine, ataların birçok özlü söz söylediğini ve onların her birinde hikmet olduğunu belirterek başlayan şair, “Zararın neresinden dönülse kârdır”, “Üzüm üzümüne baka baka kararır”, “Ağaç yaşken eğilir” gibi Türk atasözleri ve deyimleriyle öğütler vermeye koyulmuş; zarardan dönmek, kötülük işleyen kimselerle arkadaşlık etmemek, tatlı dilli- güler yüzlü olmak, her işi uygun zamanda yapmak, doğru olanda sebat etmek gibi insani ve ahlâkî vazifeler üzerinde durmuştur. Şair, edebî eserlerde veya günlük konuşmalarda yeri geldikçe kullanıldığını bildiği atasözleriyle tavsiyelerde bulunmanın bazı okuyucularca “banal”, alelâde yahut “mâlûmu ilâm” cinsinden sayılabileceğinin farkındadır... Ancak alışılmış bulunsa da asırlar ve nesiller boyu tecrübe ve gözlemlerin özlü mahsulü değerini taşıyıcı bu bilgece sözlerle öğüt vermenin kelâmın iyisi olduğunu belirtme lüzumunu da duymuştur. Bu sebeple manzumesinin sonunda kendisine hitaben, “Ey Asrî, her ne kadar bilineni bildirdiysen de öğüdün, sözün iyisi oldu” diyerek nasihatnamesini tamamlamıştır. C. Miroğlu, bu pendnamesinden seçtiği yirmi beş beyti (1, 2, 3, 4, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 17, 18, 23, 24, 25, 28, 30, 32, 34, 39, 41, 44, 47, 49, 50) yer yer Azeri şivesine uydurarak *Asrî Divânı’ndan Sahifeler (Gazeller)* adlı basma eserine almıştır. (Miroğlu 1946: 45-49). “Asrî’nin Pend-nâmesi daha uzundur. Buraya bir niçe

beyti alınmamıştır.” (Miroğlu 1946: 49) notu, söz konusu manzumenin 1946 yılından önce yazıldığını göstermektedir. Şairin, araştırmalarımız sırasında rastladığımız bu elli beyitli didaktik şiirini, ölümünün ellinci yıl dönümünde anılmasına vesile olmak üzere neşretmek istedik.

Asrî'nin Pend-nâmesinde çoğunu açıkça andığı, birkaçına ise ima veya telmih yoluyla işaret ettiği belli-başlı atasözleri ve deyimler, alfabe sırasına göre şunlardır: (Manzumedeki atasözlerini tespit ederken Şinâsî'nin *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye*, Edirneli Ahmed Bâdî Efendi'nin *Armağan*, Sadi G. Kırımlı'nın *Atalar Sözü*, Ömer Asım Aksoy'un *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü* gibi eserlerden faydalanılmıştır.)

Acı dil insanı dinden, tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır. (20)

Aç tavuk (düşünde) kendini buğday (arpa, darı) ambarında sanır (görür). (6)

Adam iş başında belli olur. (16)

Ağaç yaşken eğilir. (8)

Akıllı düşman, akılsız dosttan yeğdir. (36)

Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste... (49).

Atı alan üsküdarı geçti. (6)

Atılan ok geri dönmez. (23)

Ayağını yorganına göre uzat! (37)

Az sadaka çok belayı def eder. (46)

Az tamah çok ziyan (zarar) getirir. (15)

Az veren candan, çok veren maldan... (14)

Aza kanaat etmeyen çoğu hiç bulamaz. (26)

Bilmemek ayıp değil, sormamak (öğrenmemek) ayıp... (17)

Bin dost az, bir düşman çoktur. (25)

Bir fincan (acı) kahvenin kırk yıl hatırı vardır. (43)

Çirkefe taş atma; üstüne sıçrar. (44)

Damdan düşen, damdan düşenin hâlini bilir. (13)

Damlaya damlaya göl olur. (36).

Demir tavında dövülür. (Demiri tavında dövmeli) (8)

Dost ağlatır, düşman güldürür. (24)

Ekmek elden, su gölden... (40)

El işler, dil övünür. (35)

El yarası onulur, dil yarası onulmaz. (30)

Emek olmadan (emeksiz) yemek olmaz. (40)

Eşek ölür, semeri kalır; insan ölür, eseri kalır. (21)

Gāvura kızıp da oruç boz- (44)

- Görünen köy kılavuz istemez. (33)
 Gülme komşuna, gelir başına... (32)
 Güvenme varlığa, düşersin darlığa... (27)
 Halep ordaysa, arşın burada... (41)
 Her horoz kendi çöplüğünde öter. (45)
 Her inişin bir yokuşu (her yokuşun bir inişi) vardır. (38)
 Herkes evinde ağadır. (45)
 Her kuşun eti yenmez. (38)
 Horozu çok olan köyün sabahı geç olur. (10)
 İbadet de gizli, kabahat de... (29)
 İtle dalaşmaktan çalıyı dolaşmak evladır. (47)
 İyiliğe iyilik her kişinin kârı, kötülüğe iyilik er kişinin kârı... (31)
 İyilik et, denize at; balık bilmezse Halik bilir. (34)
 Kızını dövmeyen, dizini döver. (35).
 Kork Allah'tan korkmayandan! (49)
 Mecliste dilini, sofrada elini kısa tut! (28)
 Merhamet imandan gelir. (14)
 Minnet kadar ağır yük olmaz. (26)
 Nerde birlik, orda dirlik... (19)
 Niyet hayır, akıbet hayır... (22)
 Papaz her gün pilav yemez. (42)
 Sabırla koruk helva olur, dut yaprağı atlas. (11)
 Sanat altın bileziktir. (39)
 Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer. (7)
 Tazısız ava çıkan, tavşansız eve gelir. (42)
 Ürümesini bilmeyen köpek (it), sürüye kurt getirir. (9)
 Üzüm üzüme baka baka kararır. (3)
 Yarım elma, gönül alma... (43)
 Yavuz hırsız ev sahibini bastırır. (33)
 Zararın neresinden dönülse kârdır. (2)

Pend-nâme-i Asrî

Nice cevherli söz demiş atalar
 Dinle bak her birinde hikmet var

Bugün öğren unutma hem de yarın
Neresinden dönülse kâr zararın

03 Sen fenâlarla yol tutup yürüme

Kararır çün bakıp üzüm üzüme

Geçme sen tatlı dil güler yüzden
Geçer ahab u dostların yüzden

*Kanma yaldızlı sözlere gerçek
Sanma kâtib olur sümüklü böcek*

06 *Aç tavuk uykusunda gördü darı
At alan geçdi çokdan üsküdar²*

*İnsanın yansa ağzı sütden eğer
Üfleyip de yoğurdu öyle içer*

*Demirin sen tavında döğmeğe bak
Eğilir yaş iken ağaç ancak*

09 *Bir köpek bilmeyince havlamayı
Dâvet eyler sesiyle kurt alayı*

Her ağızdan çıkarsa ses nic'olur
Çok olursa horoz sabâh gec olur

*Sabr edersen koruk olur helvâ
Hele dut yaprağı verir dîbâ*

12 *Eyle sen Hak yolunda kendine ad
Olamaz haklının sebâtı inâd³*

*Derd görmüş olanla derdleş sen
Çünkü damdan düşer bilir hâlden*

² Üsküdar, menzilhane, yani konak yeri, hayvan değiştirilen yer demektir. ("Menzilhâne ki zamânımız ıstılâhınca postahâne demektir. (...) Her bir merhalede biri birine sür'at-i isâli matlûb olan ahkâm-ı ümerâ ve sâ'ir mekâtibi isâl için tahsis ve ikâme olunan piyâdelere, ulaklara, yâni tatarlara denir. (...) 'At alan üsküdarı geçdi' meseli dahi bu kavli müeyyiddir." Ebu'z-ziyâ Tevfik 1306: 221).

³ Asrî'nin turnak içine alarak alıntı olduğuna işaret ettiği bu mısra, Muallim Nâcî'nin *Zâtü'n-nitâkayn -Yâhud- İbnü'z-Zübeyr* adlı manzum eserinde geçer. (Muallim Nâcî 1307: 65).

*Merhamet hem gelirmiş îmândan
Çok veren mâldan az veren cândan*

15 Yok cihânda harîse kâfi yer
Az tama' çok ziyân verir derler

Lâfa aldırma sanma lâzım odur
Ki adam iş başında belli olur

Bilmiyorsan çekinme sor dâim
Sormayan kimse olmamış âlim

18 Câhilin her zamân yüzünde kara
Tâ beşikden mezâra ilmi ara⁴

Hele bir yerde olmasın birlik
Sanma kim orda var olur dirlik

Acı sözle adam çıkar dinden
Tatlı sözle yılan çıkar inden

21 Ger ölürse eşek semer bırakır
Ölse insân eğer eser bırakır

İnsanın tâ ki hayr olur niyeti
Hayr olur hem işin de âkibeti

Kışı fikr eylemek gerek yaydan⁵
Geri dönmez çkınca ok yaydan

24 Her zamân kanma tatlı sözlere sen
Ağlatır dost güldürür düşmen

⁴ Bu mısraın, “Beşikten mezara kadar ilim talep et!” manasına gelen ve muhaddis olmayan kimselerce hadis diye nakledilen meşhur söze dayandığı anlaşılıyor. Hadis olduğu sabit değilse de gerekli ve faydalı ilimleri tahsili emreden ayet ve hadislere uygun bulunduğu için, âlim, şair ve yazarlarımız tarafından yeri geldikçe anılmıştır.

⁵ “yaydan” yazdan, sıcak mevsimden manasında.

*Düşmenin ger bir olsa çok sayılır
Dostun ammâ bin olsa yok sayılır*

*Aza kâni' olan refâhı bulur
Sanma minnet kadar ağır yük olur*

*27 Güvenen kimse fazla varlığına
Uğrar ömrün sonunda darlığına*

*Kısa tut halk içinde sen dilini
Hem yemek yer iken dahi elini*

*Gizli olmak gerek ibâdet de
Âşikâr olmasın kabâhat de*

*30 Kapanır hem geçer elin yarası
Kapanır sanma sen dilin yarası*

*Kemlik etmek kolaysa her kişiye
İyilik lâyük oldu er kişiye*

*Sen zehir katma kimsenin aşına
Gülme hiç komşuna gelir başına*

*33 Korkulur elbet uğru olsa yavuz
Görünen köy ne istesin kılavuz*

*İyilik vâcib oldu çünkü bize
İyilik yap da ister at denize*

*İşler el işledikçe dil övünür
Kızını dövmeyen ana dövünür*

*36 Hele hiç dostluk etme ahmak ile
Göl olur damla damla akmak ile*

*Çıkar ol kimse şâd olup yarına
Ayağın uydurursa yorganına*

*Bir iniş var sonunda her yokuşun
Eti yenmez unutma değme kuşun*

39 Yok olur pek güvenme sîm ü zerin
Gerek olsun elinde bir hünerin

*Hiç emek çekmeden doyulmaz bil
Ekmek elden su gölden olmaz bil*

*Zînet olmaz acüz için gâze
Haleb ordaysa burda endâze*

42 Tazısız hiç olur mu tavşan avı
Her zamân yer mi hiç papaz pilâvı

*Yarım elmayla bir gönül alınır
Acı bir kahve kırk sene anılır*

*Sana sıçrar taş atma hiç çamura
Orucun bozma hem kızıp gâvura*

45 Herkesin hükmü hânesinde geçer
Her horoz kendi çöplüğünde öter

*Yer iken sen yazık dilenci baka
Def⁶ eder çok belâyı az sadaka⁶*

*İt görürsen dolan da geç yandan
Hele nâmerdi sayma insandan*

48 Sana atmak dilerse kimse tokat
Ona sen fırsatın bulup iki at

*Eyleme zulm kıl hazer âhdan
Kork sen andan ki korkmaz Allâh'dan*

⁶ Bu mısraın, sadaka hakkındaki bazı hadislerle dayandığı anlaşılmaktadır. Mesela bir hadiste (Tirmizî, "Zekât" 28/ 664) sadakanın İlâhî gazabı söndüreceği ve kötü ölümden koruyacağı haber verilmiştir.

Asriyâ pendin oldu hayr-ı kelâm
Gerçi mâlûmu eyledin i'fâm

SONUÇ

Asırlar önce yaşayıp göçmüş atalarımızın çeşitli konulara ait tecrübe ve bilgece görüşlerini yansıtan atasözlerinin, millet çocuklarına veya yabancılara Türkçe öğretiminde kayda değer yer tuttuğu, ayrıca bazı insani, ahlâkî ve millî değerleri telkin ettiği, bilinen bir gerçektir. Görüldüğü gibi, Asrî mahlaslı A. Cemil Miroğlu da birtakım eski şairler ve halk ozanlarının izinden giderek Türk atasözleriyle öğütler vermiştir. Bu manzumede anılan atasözlerinin çoğu müsbet; ancak “Sana atmak dilerse kimse tokat/ Ona sen fırsatın bulup iki at” beytinde dile getirilen fikir, meşru ve mazur sayılan nefsi müdafaa ve benzeriyle karşılık verme esasına aykırı görüldüğünden, olumsuz sayılabilir. “Kızını dövmeleyen dizini döver” atasözümüz kast edilerek yazılmış “Kızını dövmeleyen ana dövünür” (35) mısraında ise, kızını yetiştirirken ona hayatta lüzumlu bilgileri vermeyen, becerileri kazandırmayan, yapılması ve yapılmaması gereken işleri iyice öğretmeyen annenin, sonunda bu ihmalinin karşılığını büyük acı çekerek göreceği belirtilmektedir.

Yirminci yüzyılda aruz ölçüsü ve gazel, mesnevi, rubai gibi nazım biçimleri ile de şiirler yazan A. Cemil Miroğlu, bahis konusu pendnamesiyle -bazı eski divan şairleri gibi- okuyuculara birtakım tavsiyelerde bulunmuş; bu öğretici şiirinde öğütlerini, yine birtakım seleflerinin izinden giderek Türk atasözleri ve halk tabirleri üzerinden vermeyi tercih etmiştir.

KAYNAKÇA

- Aksoy, Ömer Asım (1991). *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü- 1 Atasözleri*, İnkılâp Kitabevi, İstanbul.
- Asrî Divanı*, Ankara Millî Kütüphane, 06 Mil Yz Fahri Bilge 562.
- Asrî Divanı*, Ankara Milli Kütüphane, Arşiv Nu: 06 Mil Yz A 8636/4.
- Dilçin, Dehri (2000). *Edebiyatımızda Atasözleri*. Ankara: TDK Yayınları.
- Ebu'z-ziyâ Tevfik. (1306). *Lugat-ı Ebu'z-ziyâ*. Kostantiniyye.
- Edirneli Ahmed Bâdi Efendi (2004). *Armağan*, haz. Süreyya Ali Beyzadeoğlu, Müberra Gürgendereli, Fatih Günay, Harvard University.
- Kırımlı, Sadi G. (1939). *Atalar Sözü*, Selim Nüzhet Gerçek tarafından Mukaddeme ve Bibliyografya, Kanaat Kitabevi, İstanbul.
- Muallim Nâcî (1307). *Zâtü'n-nitâkayn -Yâhud- İbnü'z-Zübeyr*, İstanbul.
- Miroğlu, Cemil (1934). *Yalvaran Dağlar*, Yolların sesi neşriyatından, İstanbul.
- Miroğlu, C. (1946). *Asrî Dîvânı'ndan Sahifeler (Gazeller)*, Tahran.

Okay, Orhan (2004). “İflâh Olmaz Kitap Hastaları”, *Yedi İklim*, Sayı 145, Nisan, s. 4-8.

Özdemir, Cafer (2020). “Âşık Edebiyatında ‘Atalar Sözü’ Destanı Söyleme Geleneği”, *Kesit Akademi Dergisi*, yıl 6, Aralık, S. 25, s. 225-245.

Şinâsî (1287). *Durûb-ı Emsâl-i Osmâniyye*, İstanbul.

“Vefat ve Teşekkür” (1971). *Milliyet* gazetesi, 26 Ağustos, s. 7.

Ek: 1

[Ahmet Cemil Miroğlu]